

– Eg havi djúpastu virðing fyri okkara forfedrum og tí, tey hava uppnátt her á oyggjunum við tí lítla, tey høvdu. Vit liva í yvirflóð og gremja okkum um smáting og klára ikki at taka okkum til fulnar av teimum eldru, sigur Sólrún Michelsen, rithøvundur
Mynd: Álvur Haraldsen

haldi tó, at kvinnurnar eru eisini hetjur á sín hátt, og tær hava eina áhugaverda søgu at siga, sigur Sólrún Michelsen.

– Summi søgdu við meg, at eg kundi ikki bara skriva eina bók og lata hana enda soleiðis, sum eg gjørdi. Tey vóru áhugað at lesa meira um fólkin og vita, hvat síðan hendi.

Fyrra bókin endar við, at sluppin, sum maður var við, varð skotin á Føroya banka. Men – og søguliga satt – koma allir menninir, sum vóru við sluppunum, skotnar vórðu á bankanum henda dagin, aftur í øllum góðum. Maðurin kemur heim til familjuna, sum fer undir gerandisdagin aftur, men hann hevur fingið sálarligt mein av tilburðinum. Tilveran, ið var striggin frammanundan, verður nú uppافتur strævnari.

Fyrra heimskríggj endar, og Sólrún viðger nakrar lagnur, beint sum spanska sjúka og tuberkla-

sjúkan taka seg upp. Tann eini tátturin er hjúnalag, sum er grundað á tryggleika heldur enn kærleika, og hvussu hesin kærleikin losnar í bondunum, tá ið sannur kærleiki við sonnum erotikki trokar seg á. Ring samvitska um at bróta heilagar reglur. Kanst tú vera heil kvinna, kona og mamma, um tú verður ásttikin í einum manni, meðan tann, tú ert gift við, liggur sjúkur?

Søguligar skaldsøgur

Sólrún Michelsen brúkar søguligar hendingar og onkrar veruligar persónir í skaldsøgunum.

– Byrjanin til hesar bókur byggir á veruligar hendingar. Omma mín misti mammu sína, tá ið hon var 9 ára gomul, og seinni fekk hon eitt leysingabarn. Søgan hjá henni og systrunum gjørdi stórt inntrykk á meg, og tað var útgangsstøðið fyri at skriva hesa søgu, sigur Sólrún Michelsen.

– Eg havi eisini gjørt eitt ávíst kanningararbeiði av tíðini tá. Summir persónar í bókunum eru veruligir, og onkrar søguligar hendingar verða brúktar sum grundarlag, men eg havi funnið upp á tankar, hendingar, samrøður og annað, sum ikki er veruligt, og tí eru bøkurnar fyrst og fremst skaldsøgur, sum greiða frá umstøðunum hjá fólki fyri umleið hundrað árum síðani. Grundarlagið er veruligt, men tað, sum fólkin siga, hugsa og gera er mitt hugflog, sigur hon.

– Eg hugsi ikki um málbólki, tá ið eg skrivi. Eg hugsi um søguna, sum eg skal siga. Eg kann ikki skriva til alla verðina, men eg rokni við, at onkur vil lesa mína bók.

Settist við telduna

Hóast ætlanin bert var at skriva einu bókina, gjørdur serligar umstøður, at Sólrún Michelsen fór at skriva framhald.

– Í mars kom korona, og tá fingur vit øll ein hvøkk, tí vit kendu so lítið til sjúkuna, sum tóktist vera vandamikil. Vit eru eldri fólk, og vit vóru nógv einsamøll. Eingin kom at vitja, og vit vildu ikki fara ov nógv út millum fólk, so tað var bara eitt at gera, og tað var at seta seg við telduna at skriva, sigur Sólrún Michelsen.

– Fyrra bókin endaði við, at sluppin vóru álopnað av kavbáti á Føroyabanka. Allir menninir bjargaðu sær í land og yvirlivdu. Tí hugsaði eg, at eg hevði eina byrjan til nýggju bókina, og so byrjaði eg bara at skriva. Okkurt skuldi eg finna uppá. Skrivingin fangaði, og tá ið triggir, fyra mánaðir vóru farnir, hevði eg skrivað bókina.

– Eg havi djúpastu virðing fyri okkara forfedrum og tí, tey hava uppnátt her á oyggjunum við tí lítla, tey høvdu. Vit liva í yvirflóð og gremja okkum um smáting og klára ikki at taka okkum til fulnar

av teimum eldru, sigur Sólrún Michelsen.

Hon hevur síðani níti árini skrivað bókur og søgur av ymiskum slagi – alt frá barnabókum og stuttsøgum til yrkingar og skaldsøgur.

– Eg havi eitt loftskamar, sum eg brúki til at skriva. Har kann alt tilfarið liggja, uttan at nakar nertur tað, og eg kann fara frá tí og koma aftur til tað. Eitt skifti skrivaði eg mest um morgunin, men eftir at eg varð pensjónerað, havi eg skrivað ymiskar tíðir – eg skal bara hava frið at skriva.

– Eg arbeiði bert við við einari bók í senn, og tá ið eg eri liðug við hana og havi avleverað handritið, eri eg púra tóm. Tá er eingin bókstavur eftir í høvðinum. Men eg veit eisini, at tá ið ein tíð er fráliðin, kemur íblásturin aftur, og soleiðis verður tað helst eisini hesaferð, sigur Sólrún Michelsen.